

af et rigsdagsår, end for lovforslag, der vedtages henimod rigsdagsårets slutning. Man har derfor ment at burde foreslå en frist af bestemte længde, nemlig 30 dage efter den endelige vedtagelse af lovforslaget. Vedrørende stadfæstelse af lovforslag, der kan undergives folkeafstemning, henvises til udkastets § 42, stk. 2 og stk. 6

Til § 23.

I betragtning af, at forslaget har gennemført princippet om rigsdagens permanente eksistens og afskaffet begrebet rigsdagssamling, har kommissionen overvejet, om det overhovedet kan anses for påkrævet at opretholde en hjemmel for Kongen til at udstede foreløbige love. Det må erindres, at der også under den foreslåede rigsdagsordning kan forekomme enkelte situationer, i hvilke det faktisk ikke ville være muligt at sammenkalde rigsdagen. Dette vil — uanset bestemmelsen i forslaget § 35 om Kongens ret til at indkalde rigsdagen forinden det tidspunkt, til hvilket den af egen drift træder sammen — normalt være tilfældet i et kortere tidsrum efter nyvalg, og ligeledes, dersom ganske ekstraordinære forhold skulle lægge hindringer i vejen for rigsdagens sammentræden. Udfra disse betragtninger har kommissionen fundet det rigtigt at opretholde en hjemmel til at udstede foreløbige love, samtidig med at denne dog er begrænset til tilfælde, i hvilke rigsdagen ikke kan samles.

Kommissionen har anset et påbud om, at den foreløbige lov skal forelægges rigsdagen straks efter dens sammentræden, for fyldestgørende. Når forelæggelse efter udkastet skal ske til „godkendelse eller forkastelse“, har man herved villet tilkendegive, at den foreløbige lov gælder, indtil den måtte blive forkastet.

Til § 24.

Paragraffen svarer til den gældende grundlovs § 26 med den ændring, der følger af overgangen til eetkammersystem.

Til §§ 25 og 26.

Paragrafferne er enslydende med den gældende grundlovs §§ 27 og 28.

Til § 27.

Paragraffen svarer til den gældende grundlovs § 17.

At bestemmelsen i den nævnte § 17, stk. 1, 1. pkt., hvorefter Kongen besætter alle embeder i samme omfang som hidtil, er udeladt, er uden væsentlig betydning, idet denne bestemmelse ifølge grundlovens § 17, stk. 1, 2. pkt., kan ændres ved lov. Der vil ikke ved forslaget's ophøjelse til grundlov ske nogen ændring iden Kongen ved tjenestemandenslovens § 6 tillagte kompetence til at udnævne de højere tjenestemænd.

Bestemmelsen i forslaget's § 27, stk. 1, 2. pkt., hvorefter ingen kan ansættes som tjenestemand uden at have indfødsret, har et videregående indhold end grundlovens § 17, stk. 1, 2. pkt., hvorefter kravet om indfødsret kun opstilles for de af Kongen beskikkede embedsmænd. For andre tjenestemandens vedkommende gælder det samme i henhold til indfødsretsforordningen af 15. januar 1776; men denne bestemmelse kan ændres ved almindelig lov. Efter udkastet er dansk indfødsret i alle tilfælde en betingelse for ansættelse i en tjenestemandensstilling, uanset om ansættelsesmyndigheden tilkommer Kongen, en minister eller andre, jfr. tjenestemandenslovens § 17, stk. 1, 3. pkt.

Stk. 1, 1. pkt. og stk. 2, der gør ansættelse, afskedigelse, forflyttelse og pensionsordning af tjenestemænd til et lovgivningsanliggende, fastsætter kun, hvad der måtte anses for gældende uden udtrykkeligt at være omtalt i grundloven, jfr. tjenestemandensloven af 6. juni 1946.

Stk. 3 om forflyttelse af tjenestemænd gælder ligesom den gældende grundlovs § 17, stk. 3, kun om de af Kongen ansatte tjenestemænd. Andre tjenestemænd indtager imidlertid efter den almindeligt antagne fortolkning af tjenestemandenslovens § 4 med hensyn til forflyttelse en retsstilling, der i det væsentlige svarer til den, som i medfør af grundlovens § 17, stk. 3, tilkommer de kongeligt udnævnte tjenestemænd.

Da ifølge forslaget's stk. 2 regler om forflyttelse af tjenestemænd fastsættes ved lov, har man anset det for uforment, positivt at fastslå retten til at forflytte tjenestemænd og alene opstillet de hidtil gældende begrænsninger vedrørende forflyttelse af de omhandlede tjenestemænd.

Den gældende grundlovs § 17, stk. 4, hvorefter undtagelser for visse klasser af